

Sygn. akt I C 174/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2016 r.

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący - SSR Krzysztof Skowron

Protokolant - Ewelina Urbańska-Owsian

po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2016 r.

w Z.

sprawy z powództwa (...) sp. z o.o. w Z.

przeciwko E. R. i B. R.

o zapłatę

powództwo oddała.

Sygn. akt I C 174/16

UZASADNIENIE

Stanowiska stron.

W sprawie powódka – (...) sp. z o.o. w Z. dochodziła od pozwanych – E. R. i B. R. zapłaty kwoty 1.100 zł (tytułem brakującej części czesnego [w związku z wygaśnięciem zniżki przysługującej na drugie dziecko]) z ustawowymi odsetkami od kwot po 100 zł – od 9 września 2013 r., a następnie od 6 dnia każdego kolejnego miesiąca, aż do lipca 2014 r. Pozwani domagali się oddalenia powództwa; zarzucili, że obowiązywała ich stawka czesnego ustalona – z uwzględnieniem promocji na drugie dziecko – w aneksie do umowy o świadczenie usług edukacyjnych; podnieśli też, że promocją został objęty cały okres uczęszczania do szkoły ich drugiego dziecka (niezależnie od kontynuowania nauki w tej szkole przez ich pierwsze dziecko). Obie strony żądały obciążenia przeciwników kosztami procesu.

Stan faktyczny.

W marcu 2011 r. E. R. i B. R. zawarli z (...) sp. z o.o. w Z. umowę o świadczenie usług edukacyjnych na rzecz ich córki – D. R.. Poszczególne postanowienia umowy nie były indywidualnie negocjowane z rodzicami D. R. – podpisali oni przygotowany przez (...) sp. z o.o. w Z. projekt umowy. Umowa została zawarta na 6 lat. Miesięczna stawka czesnego została pierwotnie ustalona na kwotę 380 zł; w samej umowie została jednak zastrzeżona promocyjna zniżka w wysokości 100 zł miesięcznie, przysługująca na drugie dziecko. D. R. była drugim dzieckiem E. i B. R., które podjęło naukę w szkole prowadzonej przez (...) sp. z o.o. w Z. (Dwujęzycznej Szkole Podstawowej (...)) – pierwszym była N. R.. Aneksiem z 31 sierpnia 2012 r. stawka czesnego – w przypadku D. R. – została obniżona do kwoty 290 zł miesięcznie. Od września 2013 r. do lipca 2014 r. – w związku z ukończeniem nauki w szkole podstawowej przez (...) sp. z o.o. w Z. naliczała E. R. i B. R. czesne w kwocie wyższej o 100 zł miesięcznie (co tłumaczyła wygaśnięciem promocji na drugie dziecko).

Dowody i ich ocena.

- 1.** Ustalenia faktyczne zostały dokonane na podstawie dokumentów wymienionych w postanowieniu dowodowym z 15 czerwca 2016 r. (k 63) i zeznań pozwanej E. R..
- 2.** Żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności dokumentów, które zostały wykorzystane w sprawie w charakterze dowodów – w tym zakresie nie było zatem potrzeby ich dalszego uwiarygodniania.
- 3.** W sprawie nic nie wskazywało na to, żeby pozwana była osobą z gruntu niewiarygodną – złożone przez nią zeznania nie zostały oprotestowane przez powódkę, jako nieprawdziwe; w efekcie zostało przyjęte, że przedstawione przez nią informacje były zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy (znajdowały one zresztą częściowe potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym materiale dowodowym).

Podstawa prawna rozstrzygnięcia; podsumowanie.

Strony łączyła nieuregulowana odrębnie umowa o świadczenie usług. W jej treści została zastrzeżona zniżka w wysokości 100 zł miesięcznie na drugie dziecko (§ 3 pkt 10 lit. a umowy z 8 marca 2011 r.). Zapis ten był niejednoznaczny – mogło to oznaczać, że zniżka przysługuje na drugie dziecko tylko w sytuacji, gdy do szkoły uczęszcza jednocześnie dwoje dzieci tych samych rodziców, ale równie dobrze – że przysługuje na drugie dziecko tych samych rodziców, które podejmie naukę w szkole (niezależnie od tego, czy pierwsze dziecko jeszcze jest do niej zapisane). Tekst umowy został skonstruowany bez wcześniejszych negocjacji z rodzicami (tak zeznała pozwana – wskazywały też na to rozbieżności pomiędzy stronami, co do prawdziwego znaczenia zapisu o promocji na drugie dziecko oraz zewnętrzna postać umowy [wydruk na stronach opatrzonych logo i podstawowymi informacjami o powódce]; zresztą, dowód, że postanowienia umowy zostały indywidualnie uzgodnione ciążyłby w tym przypadku na powódce [art. 385¹ § 4 k.c.], a ta takiego nie przeprowadziła) – postanowienie o zniżce na drugie dziecko należało zatem interpretować w sposób korzystny dla pozwanych (tj. tak, że promocja dotyczyła drugiego dziecka rozpoczynającego naukę w szkole, bez względu na to, czy pierwsze było jeszcze jej uczniem [art. 385 § 2 k.c.; por. też wyrok SN z 21 lutego 2013 r., I CSK 408/12 {w szczególności jego czwartą tezę}]). W tej sytuacji nie można było przyjąć, że przysługująca pozwanym zniżka przestała obowiązywać z końcem roku szkolnego 2012/2013 i od następnego roku powinni byli oni uiszczać czesne wyższe o 100 zł miesięcznie. Powódka nie mogła jednostronnie podwyższyć czesnego o tę kwotę z wykorzystaniem mechanizmu przewidzianego w § 3 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 7 ppkt 1 lit. c. umowy z 8 marca 2011 r. i w § 3 aneksu z 31 sierpnia 2012 r. – taka jej czynność, jako sprzeczna z zasadami współżycia społecznego (mająca na celu obejście obowiązującej pomiędzy stronami promocji), byłaby nieważna (art. 58 § 2 k.c.). Oznaczało to, że pozwanych w roku szkolnym 2013/2014 obowiązywała stawka czesnego określona w aneksie z 31 sierpnia 2012 r. – w efekcie zatem powództwo podlegało oddaleniu.

Koszty.

Powódka przegrała sprawę i w związku z tym została obciążona poniesionymi przez pozwanych kosztami procesu (art. 98 k.p.c.) – te ograniczały się tylko do wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego w kwocie 180 zł (§ 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu) i opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.